

jest zřízen opatrovník pozůstalosti, býti vykonána na pozůstalé jmění a může v ní býti pokračováno; § 547 obč. zák. mluví o přijetí dědictví, přes to však může býti přihlášený dědic jen tehdy považován za zákonného zástupce pozůstalosti, jestliže pozůstalostní soud jeho dědickou přihlášku přijal, neboť dědic, jehož dědická přihláška byla pozůstalostním soudem pro nedostatek náležitostí předepsaných v §§ 121 a 122 zákona ze dne 8. srpna 1854 čís. 208 ř. z. po případě v §§ 799 a 800 obč. zák. zamítnuta, nemůže býti považován za přihlášeného dědice (rozh. býv. nejvyššího soudu ve Vídni Gl. U. sbírka čís. 6083 a nová řada čís. 1767). Mimo to může dědic svou dědickou přihlášku, dokud nebyla soudem přijata, odvolati (rozh. 10322 a 11236 Sb. n. s.). Není zde tedy vytýkané zmatečnosti.

Čís. 15253.

Ručení podkováře za opatření koně po dobu jeho kování.

(Rozh. ze dne 3. června 1936, Rv I 2006/34.)

Žalobce (13½ letý) pomáhal svému otci — kováři — při kování a držel koně žalovaného. Při tom byl koněm těžce poraněn a domáhá se proto na vlastníku koně náhrady škody. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud žalobu zamítl.

Důvody:

Odvolací soud shledává zavinění žalovaného na úrazu žalobcově v tom, že poslal ke kováři k okování koně vystálého neupozorniv kováře, že kůň stál 3 dny ve stáji bez práce, že dal koně odvést 14letým synem, tedy osobou nezdatnou. Avšak úraz se přihodil žalobci, kterého jeho otec — kovář — přivolal k práci při kování, aby koně držel místo syna žalovaného, který koně nemohl udržeti. Převzal tedy otec žalobcův jako odborník okování koně a tím i opatření koně po dobu kování a pokračoval v práci, i když viděl, že kůň jest nepokojný, že při kování levé zadní nohy se vyškubl. Otec žalobcův přivolal pak tohoto, aby podržel nohu, potom, když chtěl kovati zadní pravou nohu, na kterou si kůň nedal sáhnouti, odvázel kovář koně a chtěl se s ním otočiti, kůň vyhodil a zasáhl do úst žalobce, stojícího ve dveřích kovárny. Odvolací soud má za to, že odevzdáním koně kováři k okování nebyl úkol syna žalovaného skončen, neboť měl zase přivést domů okovaného koně. Avšak zranění nebylo žalobci způsobeno ani při přivádění, ani při odvádění koně, nýbrž při jeho kování, takže tu není souvislosti úrazu s neopatřením koně při přivádění nebo odvádění. Živnost podkovářská jest živnost koncesovaná (nař. min. obchodu a vnitra z 21. června 1874 čís. 100 ř. z.), která vyžaduje průkazu způsobilosti. O tomto průkazu

jedná vládní nařízení ze dne 10. května 1928 č. 72 Sb. z. a n. Z obsahu tohoto nařízení jest patrné, že se vyžaduje ke zkoušce podkovářské i znalost zacházení s koněm vůbec (§ 8). Tuto znalost jest tedy předpokládati u kováře při kování koně. Jestliže otec žalobcův viděl, že kůň žalovaného jest nepokojný, jestliže si k práci zavolal své dva syny, jestliže určil, aby žalobce držel koně místo syna žalovaného, i když je podle rozsudku prvního soudu všeobecným zvykem, že nohy koně drží ten, kdo koně přivedl, nemá tvrzená nezpůsobilost syna žalovaného držeti koně významu pro posouzení zavinění žalovaného a není v příčinné souvislosti s úrazem žalobcovým, když kovář se přímo této součinnosti vzdal a konal práci sám se svými syny. Tím vyřadil nezl. syna žalovaného z práce při kování koně a nepřichází nezdatnost tohoto při ručení za úraz žalobcův v úvahu. Podle zjištění byl kůň žalovaného krotký, neublížil nikomu ani při kování, neměl zlých vlastností ani u žalovaného, který ho má 4 léta, ani u dřívějšího vlastníka. Neměl proto žalovaný příčiny, aby tu zachovával nějakou zvláštní opatrnost. Že měl kůň oteklou nohu, která měla býti naposled okována, měl poznati kovář jako odborník a ani tu nestíhá žalovaného zavinění. Nárok žalobcův na náhradu škody není odůvodněn.

Čís. 15254.

K výkladu zákona proti nekalé soutěži.

Žádost vydavatele časopisu, by prodejna mu sdělila počet prodaných výtisků časopisů jiného nakladatele, nepřičí se o sobě dobrým mravům soutěže.

(Rozh. ze dne 3. června 1936, Rv I 1080/36.)

Žalovaná rozeslala na některé prodejce časopisů letáky koncem roku 1934, v nichž uvádí, že prodejna odebírá určitý počet výtisků jejích časopisů, že je to počet velmi malý, uváží-li se, že se jedná o nepolitické časopisy, a aby proto sdělila důvod a navrhla vhodnou reklamu. Dále se v letácích žádá, že by byla žalovaná povděčna, kdyby prodejna sdělila, kolik prodává výtisků dvou časopisů, vydávaných žalobkyní. Žalobkyně tvrdí, že žalovaná v důvěrném tomto dotazu chtěla vykonati vliv na prodejny, by se snažily docílití stejného neb většího prodeje jejích časopisů jako konkurujících časopisů žalobkyně a opatřiti si přehled o odbytu časopisů a prosadit prodej. Jednání takové je v rozporu s dobrými mravy soutěže a jde o nepřípustnou výzvědu. Žalovaná, ač vyzvána, aby upustila od jednání toho, odmítla tak učiniti. Navrhuje proto žalobkyně, by uznáno bylo právem, že žalovaná je povinna zdržení se rozesílání dotazníků prodejnám, které prodávají časopisy, vydávané žalobkyní s výzvou, aby jí sdělily počet prodaných výtisků časopisů vydávaných žalobkyní. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Podle § 1 zák. proti nekalé soutěži,